

Sygn. akt V KO 39/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **Fundacji "G." w J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 czerwca 2018 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 13 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Kp .../18,

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2018 r., prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. po rozpoznaniu zawiadomienia Fundacji „G.” w J. reprezentowanej przez prezesa zarządu M.G. w sprawie niedopełnienia obowiązku przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w L., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., postanowił na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówić wszczęcia śledztwa. Z treści postanowienia wynika, że przedmiotem postępowania w Prokuraturze Okręgowej w L. miała być ocena przedstawionych przez Fundację dowodów wskazujących na popełnienie przez sędziów Sądu Okręgowego w J. II Wydziału Cywilnego przestępstwa niedopełnienia obowiązków w związku z odrzuceniem w sprawie II Ca .../17 skargi Fundacji o wznowienie postępowania.

Prezes zarządu Fundacji złożył zażalenie na wymienione wyżej postanowienie, które przesłano do rozpoznania według właściwości Sądowi Rejonowemu w L. Tenże Sąd wystąpił z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k. Utrzymywał w uzasadnieniu, że

przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości, gdyż zażalenie dotyczy „[...]prokuratora”, co może zrodzić w opinii publicznej przeświadczenie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek jest całkowicie bezzasadny. Dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby w każdej sprawie zachowany został standard konstytucyjny rozpoznania jej przez sąd właściwy według procedury, w której się ona toczy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Odstępstwo od tej zasady jest dopuszczalne w wyjątkowych sytuacjach, gdy wykazano, że konkretna sprawa, właśnie ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, powinna być rozpoznana w sądzie innym niż miejscowo właściwy. Warunek ten nie jest spełniony w sprawie złożonego zażalenia, w którym skarżący zmierza *de facto* do zakwestionowania orzeczenia wydanego w postępowaniu cywilnym, usiłując uruchomić jego kontrolę przez wszczęcie postępowania karnego, a więc z pominięciem trybów postępowania przewidzianych w procedurze cywilnej. Z samej natury wywołanego przez niego postępowania w organach ścigania, a dotyczącego w rzeczywistości biegu cywilnej sprawy sądowej wynika, że wydawane orzeczenia związane są z kręgiem osób pełniących służbę w organach prokuratury i w sądach. Stąd też, przekazanie zażalenia innemu Sądowi niż Rejonowy w L., nie zmieniłoby zasadniczo warunków jego rozpoznania, ani nie usunęłoby obiekcji sygnalizowanych we wniosku. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uchylenia się przez Sąd miejscowo właściwy od rozpoznania wniesionego zażalenia.

kc